Η εμπιστοσύνη στον Θεό φέρνει την ανάπαυσι της ψυχής (Αρχιμ. Χριστοφόρος, Καθηγούμενος Ι. Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Μαρτίου, 2023

Λόγοι πνευματικοί πρός τούς ἀδελφούς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς κατά τήν ἑορτήν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, 25/3/2020.

Ἀδελφοί καί Πατέρες,

Εὐχαριστοῦμε πάνω ἀπό ὅλα τόν Ἅγιο Θεό πού μᾶς ἀξίωσε νά ἑορτάσουμε τόν Εὐαγγελισμό τῆς Παναγίας μας, πού εἶναι μία σωτήριος ἡμέρα γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Παναγίας μας φανερώνει τήν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Βλέπουμε ὅτι ὁ Θεός κυνηγάει τόν ἄνθρωπο γιά νά τόν σώσῃ. Καί **τό σχέδιό του ἦταν νά γίνῃ καί ὁ Ἴδιος ἄνθρωπος γιά τήν δική μας σωτηρία**. Ἀλλά φανερώνει, ὅπως ἀκούσαμε καί στήν ἀνάγνωσι ἀπό τόν λόγο τοῦ ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου (Βλ. Ἁγ. Νικολάου Καβάσιλα, *Ἡ Θεομήτωρ*, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήνα 1995, σελ. 117-161), τόν θησαυρό πού εἶχε μέσα στήν καρδιά της ἡ Παναγία μας, τήν ἀγάπη, τήν θυσία, τήν ὑπακοή, τήν ταπείνωσι, καί πρό παντός τήν πίστι καί **τήν ἐμπιστοσύνη της στόν Θεό**. **Φανερώνει ἀκόμη καί τόν σεβασμό πού ἔχει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο**. Δέν ἤθελε νά ἐπέμβῃ δυναμικά στήν Παναγία μας καί νά κατοικήσῃ μέσα της, προτοῦ νά πάρῃ καί **τήν δική της συγκατάθεσι**. Γι' αὐτό, **μέχρι νά πῇ ἡ Παναγία μας τό «*ἰδού ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου*»** (Λουκ. α΄ 38)**, ὁ Θεός περίμενε**. Καί **ὅταν ἡ Παναγία μας παρεδόθη ἐξ ὁλοκλήρου στόν Θεό, τότε ἔγινε καί τό μέγα μυστήριο τῆς σωτηρίας μας, καί ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή ἀρχίζει τό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου μέσα της**.

Γι’ αὐτό καί εὐχαριστοῦμε τήν Παναγία μας. Καί νά ξέρουμε, ὅτι **κάθε φορά πού καί ἐμεῖς παραδιδόμαστε στόν Θεό καί λέμε: «ἰδού, Κύριε, ὁ δοῦλός σου· γένοιτό μοι κα τά τό ρῆμά σου», τότε ἔρχεται καί σέ μᾶς μέσα καί κατοικεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, καί γινόμαστε ἄνθρωποι χαριτωμένοι. Ὁσάκις ὅμως ἐμεῖς παραβαίνουμε τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, τότε φεύγει καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ**. Εἶναι παράδειγμα γιά μᾶς ἡ Παναγία.

Βλέπουμε ὅτι **ἡ Παναγία πάντοτε εἶχε μία ἀνάπαυσι μέσα της, μία εἰρήνη**. Καί μετά, ὅταν πῆγε στήν Βηθλεέμ γιά νά γεννήσῃ τόν Χριστό, δέν στενοχωριόταν πού δέν εὕρισκε τόπο γιά νά γεννήσῃ καί ὅτι χρειάσθηκε νά πάῃ σέ ἕνα σπήλαιο. Διότι ἤξερε ὅτι ἦταν στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Εἶχε τόν Θεό προστάτη. Γι’ αὐτό πάντοτε εἶχε μία εἰρήνη, μία ἀγαλλίασι μέσα της, μία ἀνάπαυσι. Καί ὅταν ἔφυγε στήν Αἴγυπτο, τό ἴδιο. Καί ὅταν ἐπέστρεψαν πάλι πίσω στήν Ναζαρέτ, εἶχε ἡ Παναγία μας αὐτήν τήν εἰρήνη καί τήν ἀνάπαυσι μέσα της, διότι εἶχε τήν πίστι καί τήν **ἐμπιστοσύνη της στόν Θεό**.

Ἔτσι καί ἐμεῖς, πού γινόμαστε μοναχοί καί ἀφιερωνόμαστε στόν Θεό, πρέπει νά ἔχουμε αὐτή τήν ἐμπιστοσύνη καί αὐτή τήν πίστι στόν Θεό. Φέτος μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ κάναμε καί πέντε Μεγαλοσχήμους Μοναχούς καί ἀκούσαμε τίς ὑποσχέσεις πού δίνει ὁ μοναχός, ὅτι πρέπει τά πάντα νά ἐγκαταλείψῃ γιά νά ἀγαπήσῃ τόν Θεό. **Ὁ σκοπός μας εἶναι νά ἀγαπήσουμε τόν Θεό**. Καί ἄν τό πετύχουμε αὐτό καί ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί δέν κλονίζεται ἡ πίστις μας καί ἡ ἐμπιστοσύνη μας σ’ Αὐτόν – ἐξ ἄλλου γι’ αὐτό ἐρχόμαστε στό μοναστήρι, ἐπειδή ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό–, τότε πάντοτε θά εἴμαστε ἀναπαυμένοι. **Ὅ,τι καί νά συμβαίνῃ στήν ζωή μας, θά εἶναι γιά μᾶς μία ἀνάπαυσις, γιατί ξέρουμε ὅτι μέ ὅλα τά γεγονότα τῆς ζωῆς μας ὁ Θεός ἑτοιμάζει τήν σωτηρία μας. Διότι αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ: Νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο.**

Τώρα, βλέπετε, ἔχουμε καί αὐτή τήν περίπτωσι μέ τόν κορωνοϊό, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μία ταραχή σ’ ὅλο τόν κόσμο. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Ἀκούονται πολλά σενάρια. Ὅμως νά μή ἐμπιστεύεστε στό κάθε τί πού ἀκοῦτε, διότι ὁ κόσμος ἔχει τά σχέδιά του. Ἀλλά καί ὁ Θεός ἔχει τά δικά Του σχέδια. Πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας εἶναι ὁ Θεός· δέν εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά λένε ὅ,τι θέλουν, νά προγραμματίζουν ὅ,τι θέλουν. Καί δέν θά μᾶς σώσῃ οὔτε ἡ Ἀμερική οὔτε ἡ Ρωσία οὔτε ἡ Κίνα οὔτε ἄλλο τίποτε ἀπό τά τοῦ κόσμου· θά μᾶς σώσῃ μόνον ὁ Θεός. Νά μή μπλέξουμε σ’ αὐτά τά “γρανάζια” τῶν σχεδίων τῶν ἀνθρώπων. Ἐμεῖς νά δοῦμε τί σχέδια ἔχει ὁ Θεός. Σ’ ἐκεῖνα νά ἐμπλακοῦμε, νά ἀνακατευτοῦμε, σ’ ἐκεῖνα πού ὁ Θεός θέλει γιά μᾶς. Καί τί θέλει ὁ Θεός ἀπό μᾶς; **Ὁ Θεός θέλει τήν μετάνοιά μας**!

Ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος, **ὅλες αὐτές οἱ δοκιμασίες γίνονται ἐξ**

αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας. Δέν γίνεται κάτι τυχαῖο. Καί **τά αἴτια τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ κακή προαίρεσις τοῦ ἀνθρώπου**. Δέν ἔχουμε σωστή προαίρεσι, σωστή θέλησι. **Ἐπειδή δέν κάνουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀλλά κάνουμε τά θελήματα τῆς σαρκός, γι' αὐτό καί ὁ Θεός ἐπεμβαίνει πολλές φορές στήν ἱστορία**. Διαβάζουμε στήν Παλαιά Διαθήκη, ὅτι ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ξέφευγαν ἀπό τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, ἐπέτρεπε ὁ Θεός τίς γειτονικές φυλές νά τούς πολεμοῦν καί νά τούς νικοῦν. Ὅταν ἐπέστρεφαν στόν Θεό, ἄν καί ἦσαν λίγοι, νικοῦσαν.

Ὁ Θεός τώρα **μᾶς ταρακουνάει λίγο, γιά νά ξυπνήσουμε**. **Ὄχι γιά νά βλέπουμε τί κάνει ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος, ἀλλά γιά νά δοῦμε ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε, γιά νά βοηθήσουμε τόν ἑαυτό μας** καί γιά νά βοηθήσουμε τήν κατάστασι. Δέν ὠφελεῖ τό νά ἀσχολούμαστε μέ τό τί κάνει ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος, πατέρες, ἀλλά μέ τό τί πρέπει ἐμεῖς νά κάνουμε, γιατί ὁ Θεός γιά μᾶς ἐπιτρέπει αὐτήν τήν δοκιμασία.

Ἡ ἁγία Μαρία ἡ Αἰγυπτία ἦταν μία γυναίκα πολύ ἁμαρτωλή. Ἀλλά ὁ Θεός τήν κυνηγοῦσε, τήν παρακολουθοῦσε, καί ἤθελε κάποια στιγμή νά τήν βοηθήσῃ. Καί ὅταν πῆγε νά προσκυνήσῃ τόν Τίμιο Σταυρό, πρόβαλε ὁ Θεός αὐτήν τήν ἀόρατη δύναμι, γιά νά τήν ἐμποδίσῃ νά εἰσέλθῃ μέσα στόν ναό. Τότε ἡ ἁγία Μαρία ἦλθε στόν ἑαυτό της. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἡ ἁγία Μαρία δέν ἄρχισε νά λέῃ: "Ὁ Θεός εἶναι ἄδικος. Γιατί δέν μέ ἀφήνει νά πάω νά προσκυνήσω; Μήπως μόνο ἐγώ εἶμαι ἁμαρτωλή; Οἱ ἄλλοι πού μπαίνουν μέσα δέν εἶναι ἁμαρτωλοί; Γιατί ἀφήνει τούς ἄλλους καί ἐμένα δέν μέ ἀφήνει;". **Δέν κάθησε νά ἀσχοληθῇ μέ τό τί κάνουν οἱ ἄλλοι οὔτε μέ τό ἄν ὁ Θεός εἶναι δίκαιος, ἀλλά κατάλαβε ὅτι αὐτό γινόταν γιά τίς ἁμαρτίες της**.

Αὐτή εἶναι **ἡ καλή προαίρεσις**, ἡ καλή θέλησις πού εἶχε ἡ Ἁγία. **Ὁ Θεός τῆς ἔδωσε μία εὐκαιρία, τήν ταρακούνησε λίγο, γιά νά καταλάβῃ τήν ἁμαρτία της**. Καί ὅταν τό κατάλαβε ἡ ἴδια καί ἦλθε στόν ἑαυτό της, ἔκλαψε, μετανόησε πολύ καί πῆρε τήν ἀπόφασι νά ἐγκαταλείψῃ τόν κόσμο. **Στράφηκε στήν Παναγία**, τήν ἔβαλε ὡς ἐγγυήτρια καί τήν παρακάλεσε νά συγχωρήσῃ τίς ἁμαρτίες της καί νά τήν βοηθήσῃ νά προσκυνήσῃ τόν Τίμιο Σταυρό. Μετά ἐμπιστεύθηκε τόν ἑαυτό της στήν Παναγία, γιά νά τήν ὁδηγήσῃ νά πάῃ ὅπου Ἐκείνη θά τῆς ἔδειχνε. Βλέπετε, **δέν πῆγε ὅπου ἤθελε αὐτή, ἀλλά ὅπου τῆς ἔδειξε ἡ Παναγία**.

Καί γνωρίζουμε ὅτι πῆγε στήν ἔρημο καί ὅτι ἐκεῖ ἔζησε σαράντα ἑπτά χρόνια. Τά δέκα ἑπτά πρῶτα χρόνια εἶχε πολύ μεγάλο πόλεμο. Τῆς ἔρχονταν λογισμοί, τῆς ἔρχονταν ἐνθυμήσεις ἀπό τά τραγούδια, ἀπό τά φαγητά, ἀπό τά ποτά, ἀπό τίς ἁμαρτίες πού ἔκανε. Ἀλλά αὐτή δέν ἐπέτρεπε οὔτε ἕνα λογισμό νά εἰσέλθῃ καί νά μολύνῃ τήν καρδιά της ἤ νά τραυματίσῃ τήν σχέσι της μέ τόν Θεό, διότι εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι ὅλα αὐτά θά τά ἐγκαταλείψῃ. Γιατί; Διότι εἶχε καλή θέλησι, **εἶχε καλή προαίρεσι. Τότε βοήθησε καί ὁ Θεός**. Καί μ**έ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ «τά**

ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις» γίνονται «δυνατά» (Λουκ. ιη΄ 27).

Εἶναι νά θαυμάζῃ κανείς, πῶς μία γυναίκα ἔζησε μέσα στήν ἔρημο τόσα χρόνια. Γιατί; Διότι εἶχε αὐτή τήν καλή θέλησι. Εἶχε καλή προαίρεσι καί ἀγωνίσθηκε δυναμικά, παρ' ὅλο πού εἶχε τόσο μεγάλες ἁμαρτίες. Ἀλλά **τό πρῶτο καί βασικό ποιό ἦταν; Πῶς ξεκίνησε; Ἦλθε «στόν ἑαυτό της». Δέν κάθησε, ὅπως εἴπαμε, νά συγκρίνῃ τήν ζωή της μέ τούς ἄλλους** καί νά λέῃ: "Γιά κοίταξε, καί αὐτός πού μπαίνει τώρα μέσα εἶναι ἁμαρτωλός. Ἀφοῦ τόν ξέρω. Ἔχει κάνει τόσες ἁμαρτίες. Γιατί τόν ἀφήνει ὁ Θεός καί μπαίνει μέσα καί ἐμένα δέν μέ ἀφήνει νά μπῶ;". Δέν εἶπε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἄδικος. Ἑπομένως **αὐτό πού ζητᾷ ὁ Θεός ἀπό μᾶς εἶναι νά κοιτᾶμε τόν ἑαυτό μας**. Ἡ προαίρεσίς μας δέν εἶναι σωστή· διότι, **ἄν ἔχουμε σωστή προαίρεσι, ὁ Θεός θά βρῇ τρόπο νά μᾶς βοηθήσῃ**. Νά τό ξέρετε αὐτό, πατέρες. Πάνω ἀπό ὅλα νά ἔχουμε αὐτό στόν νοῦ μας: **Τί ζητάει ἀπό μᾶς ὁ Θεός σέ κάθε περίπτωσι. Καί αὐτό πού ζητάει ὁ Θεός ἀπό μᾶς εἶναι ἡ ἐπιστροφή μας κοντά Του. Νά ἐπιστρέψουμε ὅλοι μας**. Τίποτε ἄλλο. Καί **ὅ ταν ἐπιστρέφουμε ἐμεῖς, ἐπιστρέφει ἕνα μέρος τῆς Ἐκκλησίας καί σιγά σιγά διορθώνεται ὅλη ἡ Ἐκκλησία.** Διότι, **ἄν προσέχουμε "τί κάνει ὁ ἕνας καί τί κάνει ὁ ἄλλος", ἐνῶ ἐμεῖς κάνουμε χειρότερα ἀπό αὐτούς, ἐπειδή κατακρίνουμε τούς ἀνθρώπους, τότε ποιό τό ὄφελος; Δέν ὠφελοῦμε κανένα. Δέν βγαίνει κανένα κέρδος, ὅταν ἀσχολούμαστε μέ τούς ἄλλους. Διότι οὔτε ἐμεῖς ὠφελούμαστε οὔτε αὐτοί, ἀλλά μᾶλλον βλαπτόμαστε. Ἔτσι ὅμως δέν μπορεῖ νά προχωρήσῃ ἡ Ἐκκλησία.**

...Ὅπως καί νά ἔχῃ τό πρᾶγμα, ὁ Ἀντίχριστος θά ἔλθῃ, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τό ἔχει πεῖ. Ὅμως πότε θά ἔλθῃ, δέν ξέρουμε. Ἐμεῖς ἄς εἴμαστε ἕτοιμοι. Ἐξ ἄλλου καί ὁ Ἀντίχριστος νά ἔλθῃ, τί μᾶς πειράζει ἐμᾶς; Ἐπάνω ἀπό ὅλα εἶναι ὁ Χριστός. Τί, δηλαδή, ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ἐπάνω ἀπό τόν Χριστό; Ἀφοῦ **στό τέλος ὁ Χριστός θά νικήσῃ. Δέν θά νικήσουν οἱ ἄνθρωποι ἤ τά σχέδια τῶν ἀνθρώπων**. Ἐάν ἐμεῖς πιστεύουμε στόν Θεό, «εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν, οὐδείς καθ' ἡμῶν». Νά μή συγχυζόμαστε καί ταραζόμαστε καί στενοχωριόμαστε. Μόνο νά μετανοοῦμε. Νά ἔχουμε σωστή μετάνοια καί ἐπιστροφή στόν Θεό. Αὐτό νά κοιτάξουμε. Καί ἄν δέν ταπεινωθοῦμε, δέν μπορεῖ νά ἔλθῃ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ στήν ζωή μας.

Θά διαβάσουμε τώρα κάτι ἀπό τόν ἀββᾶ Βαρσανούφιο...

«Παράκληση τῶν Πατέρων πού ἡσύχαζαν στό Κοινόβιο πρός τό μεγάλο Γέροντα, σχετικά μέ τόν κόσμο:

Ἐπειδή κινδυνεύει ὁ κόσμος, σέ παρακαλοῦμε ὅλοι νά ἱκετεύσεις τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ νά ἀποσύρει τό (ἀπειλητικό) Του χέρι καί νά βάλει τή ρομφαία πίσω στή θήκη της. Στάσου ἀνάμεσα σ' αὐτούς πού ἔπεσαν καί σ' αὐτούς πού στέκουν μέ τό ἅγιο θυμίαμα τῆς προσευχῆς σου καί σταμάτησε τόν ἐξολοθρευτή. Ὕψωσε τό ἅγιο

θυσιαστήριο (τῆς ἁγιασμένης πατρικῆς καρδιᾶς σου) στά ὁλόφωτα καί ἅγια δώματα τοῦ οὐρανοῦ καί θά παύσει ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ. Καί σοῦ δεόμαστε καί σέ παρακαλοῦμε, λυπήσου τόν κόσμο πού χάνεται. Θυμήσου ὅτι ὅλοι εἴμαστε μέλη σου. Δεῖξε καί στήν παροῦσα στιγμή τήν εὐσπλαγχνία σου καί τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, διότι σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα στούς αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἀπόκριση Βαρσανουφίου:

Ἀδελφοί, βρίσκομαι σέ πένθος καί σέ ὀδυρμό γιά τήν **ὀργή τοῦ Θεοῦ πού κρέμεται πάνω ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, διότι ὅλα ὅσα κάνουμε εἶναι ἀντίθετα ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ**. Ὁ Κύριος εἶπε· "ἄν ἡ ἀρετή σας δέν ξεπεράσει τήν ἀρετή τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, δέν θά εἰσέλθετε στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ" (Ματθ. ε΄ 20). **Ἐμεῖς ὅμως πήγαμε στό τελείως ἀντίθετο· ξεπέρασε ἡ παρανομία μας κατά πολύ τήν παρανομία καί τῶν ἀλλοπίστων**.

Καί **εἶναι πολλοί αὐτοί πού παρακαλοῦν τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ νά παύσει τήν ὀργή ἀπό τόν κόσμο –καί κανένας βέβαια δέν εἶναι πιό φιλάνθρωπος ἀπό τό Θεό– ἀλλά δέν θέλει νά δώσει ἔλεος, διότι ἀντιστέκεται τό πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν πού γίνονται στόν κόσμο**.

Ὑπάρχουν δέ τρεῖς ἄνδρες πού, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔφθασαν στόν τέλειο βαθμό τῆς ἀναγεννήσεώς τους καί ὑπηρετοῦν ἀφοσιωμένοι τό θέλημά Του, οἱ ὁποῖοι ξεπέρασαν τά ὅρια τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί ἔλαβαν ἐξουσία νά λύνουν καί νά δένουν, νά συγχωροῦν καί νά μή συγχωροῦν ἁμαρτίες. Αὐτοί στέκουν ἄγρυπνοι μπροστά στήν ἀπειλούμενη συμφορά καί ἀγωνίζονται ὥστε νά μήν καταστραφεῖ ἀκαριαίως καί ὁλοσχερῶς ὅλος ὁ κόσμος, ἡ Οἰκουμένη.

Πραγματικά, **μέ τίς εὐχές τους, ὁ Κύριος παρατείνει μαζί μέ τή δοκιμασία καί τό ἔλεός Του**. Λέχθηκε δέ πρός αὐτούς ὅτι γιά λίγο χρόνο θά κρατήσει ἀκόμη ἡ ὀργή. Μαζί μ' αὐτούς λοιπόν εὐχηθῆτε καί σεῖς. Οἱ εὐχές δέ αὐτῶν τῶν τριῶν συναντιοῦνται στήν εἴσοδο τοῦ ἄνω Θυσιαστηρίου τοῦ Πατρός τῶν Φώτων. Καί συγχαίρουν ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλο καί συναγάλλονται στά ἐπουράνια. Ὅταν πάλι στραφοῦν πρός τή γῆ συμπενθοῦν καί συγκλαίουν καί συνοδύρονται γιά τά κακά ἐκεῖνα πού γίνονται καί κινοῦν τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δέ αὐτοί ὁ Ἰωάννης στή Ρώμη, ὁ Ἠλίας στήν Κόρινθο καί ἕνας ἄλλος στήν ἐπαρχία τῶν Ἱεροσολύμων.

Πιστεύω δέ ὅτι θά ἐπιτύχουν νά ἀποσπάσουν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ναί θά τό ἐπιτύχουν. Ἀμήν.

Ὁ Θεός μου (πού χαρίζει τό ἔλεός Του σέ μένα τόν ἀνάξιο), νά σᾶς ἐνδυναμώσει, ὥστε νά ἀκούσετε καί νά σηκώσετε τό βάρος καί τήν ὀδύνη πού προκαλοῦν αὐτά πού σᾶς εἶπα, διότι εἶναι ἀπρόσιτα σέ ὅσους δέν ἔχουν τό χάρισμα νά τά ἐννοήσουν»

[Βαρσανουφίου καί Ἰωάννου, *Κείμενα διακριτικά καί ἡσυχαστικά (Ἐρωταποκρίσεις)*, ἐκδ. Ἑτοιμασία, Ἱ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 1997, τόμ. Γ΄, 569, σελ. 5963].

Βλέπετε, ὅτι καί ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος, πού ἔζησε τόν στ΄ αἰῶνα, ὁπότε ὑπῆρχε κάποια ἀντίστοιχη δυσκολία σέ ὅλο τόν κόσμο, ἔλεγε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὅ,τι κάνουν εἶναι ἀντίθετο πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί **ἐμεῖς σάν ἄνθρωποι ἔχουμε ξεφύγει ἀπό αὐτό πού θέλει ὁ Θεός**.

Ἕνας ἀσκητής κάποτε ἔλεγε στόν ἑαυτό του: "Ἄν καί εἶμαι τόσα χρόνια στήν ἔρημο, δέν ἔχω κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δέν κατάφερα οὔτε μία ἡμέρα νά κάνω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὔριο θά ἀγωνισθῶ νά κάνω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ". Ὁπότε δέν κάθησε στό κελλί του νά κάνῃ προσευχή, ἀλλά, ὅπως ἔκανε κάθε ἡμέρα, πῆρε μία σακκούλα μέ σιτάρι καί πῆγε στόν μύλο γιά νά ἀλέσῃ. Μόλις ὅμως ἔφθασε στόν μύλο, ἔρχεται κάποιος ἄλλος καί τοῦ λέει: "Πάτερ, μπορῶ νά ἀλέσω ἐγώ, διότι βιάζομαι;". "Ἄλεσε", τοῦ λέει, διότι σκέφθηκε: "ὁ Θεός τί θέλει τώρα ἀπό μένα; Νά τοῦ δώσω τήν θέσι μου". Μόλις ὅμως τελείωσε αὐτός, ἔρχεται ἄλλος. Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ἡμέρα καί ἔρχονταν κάθε λίγο καί καινούριοι καί στό τέλος ἔφυγε πίσω χωρίς νά ἀλέσῃ τό σιτάρι. Εἶχε τότε τήν πληροφορία, ὅτι "σήμερα ἔκανες τό θέλημα τοῦ Θεοῦ". Βλέπετε; **Πρέπει νά κοιτᾶμε κάθε στιγμή στήν ζωή μας, ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.**

Στόν ἅγιο Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, πού ὅπως ξέρετε εἶχε δύσκολο Γέροντα, κάθε ἡμέρα τοῦ ἐρχόταν λογισμός νά φύγῃ. Ἔλεγε: "Ἄς φύγω αὔριο". Μετά ἔλεγε: "Ἄς φύγω τήν ἄλλη ἑβδομάδα". Μετά: "Ἄς φύγω τό Πάσχα, τά Χριστούγεννα κ.λπ.". Ἔτσι πέρασαν σαράντα χρόνια ἐκεῖ μαζί μέ τόν Γέροντά του. Ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Γέροντάς του καί πῆγε νά τόν ἀποχαιρετίσῃ κατά τόν τελευταῖο ἀσπασμό, αἰσθάνθηκε μέσα του ὅτι αὐτό πού ἔκανε ἦταν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὅτι αὐτό θά τόν ὡδηγοῦσε στήν σωτηρία του. Αἰσθάνθηκε μία πληροφορία μέσα του: "Ἄν δέν ἔκανες αὐτό, πού ἦταν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στήν ζωή σου, καί ἔφευγες, θά χανόσουν". Αὐτή τήν πληροφορία εἶχε. Καί ἔλεγε στόν Θεό: "Καλά, γιατί δέν μοῦ τό ἔλεγες; Γιατί, Θεέ μου, δέν μέ πληροφόρησες, ὅτι αὐτό ἦταν τό θέλημά Σου, γιά νά μή ταλαιπωροῦμαι;". Καί ἔλαβε τήν ἀπάντησι: "Διότι **ἤθελα νά δῶ τήν προαίρεσί σου**".

Γι' αὐτό, πατέρες, νά κάνουμε ὑπομονή καί **νά ἔχουμε πάντοτε ἕνα καλό λογισμό**. Νά ἔχουμε σωστή προαίρεσι καί νά ἀναρωτιόμαστε, τί ζητάει ἀπό μᾶς ὁ Θεός. **Ὁ Θεός μᾶς ταρακουνάει μερικές φορές, γιά νά ξυπνήσουμε**.

Τό 1978, πού ἔγιναν οἱ σεισμοί στήν Θεσσαλονίκη, ἐγράφη ἕνα βιβλίο πού ἔλεγε: «***Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σείει τήν γῆ***» (Πρβλ. Θεοκλήτου Διονυσιάτου, *Ἡ ἀγάπη σείει τήν γῆ*, ἐκδ. «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1978). Καί ὁ ἅγιος Παΐσιος, πού ἦταν τότε στήν Σουρωτή, ἔλεγε: «Νά πᾶμε στό Ἅγιον Ὄρος νά δέσουμε τήν Θεσσαλονίκη,

γιά νά μή κουνιέται». Ἄλλοτε πάλι ὁ ἴδιος, ὅταν τοῦ ἔλεγαν γιά κάποιους πού εἶχαν πόνο καί στενοχώριες καί ταλαιπωρίες, ἔλεγε: «Τί φταῖνε αὐτοί οἱ ἄνθρωποι καί ταλαιπωροῦνται, ἄν ἐγώ, τό χαμένο, δέν εἶμαι ἅγιος γιά νά τούς βοηθήσω;». Βλέπετε; Τήν εὐθύνη τήν ἔριχνε ἐπάνω του. Δέν τήν ἔριχνε στούς ἀνθρώπους πού ὑπέφεραν. Αὐτό τό πνεῦμα νά ἔχουμε, πατέρες. **Πάντοτε νά ἔχουμε αὐτή τήν διάθεσι, ὅτι ἐμεῖς πρέπει νά διορθωθοῦμε καί μετά θά διορθωθοῦν καί οἱ ἄλλοι**.

Καί τό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε προχθές στήν Ἐκκλησία, μέ τήν γυναῖκα πού τήν συνέλαβαν ἐπ' αὐτοφώρῳ νά μοιχεύῃ, τό ἴδιο πρᾶγμα τονίζει. Σύμφωνα μέ τόν νόμο ἔπρεπε νά τήν λιθοβολήσουν. Ὁ Χριστός δέν ἀπέρριψε τόν Νόμο αὐτό, ἀλλά τούς εἶπε: Ἐντάξει, νά τήν λιθοβολήσετε. Ἀλλά ὁ ἀναμάρτητος ἄς ρίξῃ πρῶτος τόν λίθο. Καί τότε ὅλοι ἔφυγαν καί κανείς δέν τήν λιθοβόλησε. Καί ὁ Χριστός εἶπε: Οὔτε ἐγώ σέ λιθοβολῶ πού εἶμαι ὁ ἀναμάρτητος. Ἦλθε ἡ Καινή Διαθήκη, ἦλθε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ.

Δέν τιμωρεῖ ὁ Θεός, ἀλλά θέλει καί περιμένει τήν ἐπιστροφή μας. Γι' αὐτό τῆς εἶπε: «*Πορεύου καί μηκέτι ἁμάρτανε*» (Ἰωάν. η΄ 11), διότι **θέλει νά μή ἁμαρτάνουμε καί νά ἐπιστρέψουμε κοντά Του**. Γι' αὐτό νά προσέχουμε, πατέρες! Ἔχουμε τόσα μέσα μας. Νά μή ἐπιβαρύνουμε τόν ἑαυτό μας περισσότερο. Τοὐλάχιστον **νά μή κατακρίνουμε τούς ἀνθρώπους, ὅποιοι καί νά εἶναι αὐτοί. Καί νά κοιτάξουμε νά διορθωθοῦμε. Νά δοῦμε, ποῦ φταῖμε ἐμεῖς καί νά διορθωθοῦμε**. Ἐδῶ μέσα στό μοναστήρι τά πράγματα εἶναι ἁπλᾶ. Τό μοναστήρι εἶναι ὁ ἰδανικώτερος χῶρος, ὅπου μπορεῖ κανείς νά ἀναπτυχθῇ πνευματικά, φθάνει νά τό ἀξιοποιήσῃ σωστά. Εἶναι οἱ ἀκολουθίες πού ἔχουμε, εἶναι ἡ τράπεζα, εἶναι οἱ ἀναγνώσεις, εἶναι τό διακόνημα, εἶναι τά πνευματικά μας. Μέ αὐτά, ἄν ἀσχοληθῇ κανείς, τελείωσε· ἡ σωτηρία του εἶναι εὔκολη. Γιατί νά ἀσχολούμαστε μέ ἄλλα πράγματα καί νά στενοχωριόμαστε καί νά ψυχραινόμαστε καί μεταξύ μας;

... Ἐμεῖς ἔχουμε τόν στόχο μας. **Θά ἀγωνισθοῦμε σ' αὐτό πού ὀφείλουμε νά κάνουμε «καθ' ἡμέραν» (Λουκ. θ΄ 23), διότι τό αὔριο δέν εἶναι στά χέρια μας**. Ἔχουμε τήν σημερινή ἡμέρα. Πῶς θά δουλέψουμε σήμερα; Αὐτό νά κοιτάξουμε. Μή σκεπτόμαστε γιά αὔριο καί μεθαύριο. Ὅταν θά ἔλθῃ ἡ αὐριανή ἡμέρα, πάλι θά εἶναι σημερινή καί ἐκείνη ἡ ἡμέρα. **Ἐάν λοιπόν μάθουμε νά δουλεύουμε σωστά κάθε ἡμέρα, ὅλη μας τήν ζωή θά δουλεύουμε σωστά**. Ἐνῶ, **ἐάν ἀφήνουμε τήν ἡμέρα νά περάσῃ μάταια καί σκεπτόμαστε τί θά γίνῃ μετά ἀπό πέντε καί δέκα καί εἴκοσι χρόνια, τότε δέν πρόκειται νά κάνουμε τίποτε στήν ζωή μας καί θά φύγουμε ἀπό αὐτόν τόν κόσμο, χωρίς νά ἔχουμε πάρει τίποτε μαζί μας.**

[Από το περιοδικό “Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ”, Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 45 (220)]